

Burjuva ideologlarının neo-liberal yanılısamaları, gençliği etkilemiştir ve etkilemektedir. Gençliğin politik potansiyelini zayıflatmıştır. Geniş gençlik yığınlarının apolitize edildiği ortadadır. Bu alanda başarılı olduklarını kabul etmek gerekir.

İdeali olan devrimci gençlere **'akıl hastası'** gözüyle bakan bir toplum yaratılıyor. Oysa en çok bunalıma giren, esrar, eroin gibi uyuşturuculara bağımlı olan gençlik, apolitize olmuş gençliktir. Apolitize edilmiş gençlikte şiddet kullanma eğilimleri daha güçlüdür. Dolayısıyla liberal yanılısamaların etkisiyle en çok zarar gören gençlik, apolitize edilmiş gençliktir. Boşluğa düşen gençlik sersemlemiştir.

Bugün gençliğe öğütlenen, **'geçmiş ve yarını boş ver, bugünü yaşa!'** düşüncesi hala etkindir.

Geçmiş ve geleceğe takılmadan bugün yuvarlanıp gitmek, temel amaç haline gelmiştir. Günübirlik yaşamak, kendini kurtarmak en geçerli davranış biçimleri olmuştur.

"İnsanlık tarihinin geçmişi ve geleceğinin bize ne faydası var? Geçmiş ve gelecek bizi niçin ilgilendirsin ki! Biz ne geçmişte ne gelecekte yaşıyoruz, bugünü yaşıyoruz. İnsana düşen şey, bu toplumda 'yaşamayı' öğrenmektir." Bu tür açıklamaları her tarafta görmek mümkündür.

Elbette bugünü yaşıyoruz. Bugünkü yaşamın hakkını vermeliyiz. Yarınlar uğruna bugünkü yaşamı reddetmeyelim. Ama geçmişten bugün için neden yararlanmayalım? Yarının nasıl olması gerektiği üzerine neden kafa yormayalım? Neden geçmiş, bugünü ve geleceği birlikte ele almayalım?

Ekonomik bunalımlar, işsizlik en çok gençleri etkilemektedir. Gençler, kapitalist sistemde geleceğe güvenle bakamıyorlar. **Apolitize edil-**

miş gençliğin en önemli sorunu, umutsuzluk ve karamsarlıktır.

Oysa umutsuzluk ve karamsarlık, politik eylemsizliği *'akılcı'*laştırır ve meşrulaştırır.

Demek ki, gençliğin politik potansiyelinin açığa çıkarılmasına engel teşkil eden umutsuzluk ve karamsarlık yayan düşüncelere karşı savaşım zorunludur. Karamsarlık ve umutsuzluğun önemli bir panzehiri, kapitalizmin toplum ve özgürlük düşmanı bir sistem olduğunu ortaya koymak ve kapitalizme karşı bir alternatifin olduğunu göstermektir.

Kapitalizm insanı ve emeği araç konumuna indirger

Kapitalizm, yabancılaştırılmış ve atomize olmuş bir toplum doğurur. Felsefesinin merkezine *'bencil insan'* koyar. Toplumdaki paylaşma ve dayanışma ahlakını yok eder. Derin bir tatminsizlik ve hoşnutsuzluk duygusu yayar. Gündelik hayatı anlamsızlaştırır. **'Yönlendirilmiş tüketim toplumu'** yaratır.

Kapitalizmde topluma aşılana felsefenin özü şudur: **Yaşamın amacı, sermaye biriktirmek ve maddi zenginliğe ulaşmaktır.**

Sermaye birikimi, sömürü, tahakküm ve baskı olmadan gerçekleşmez. Bu nedenle doymak bilmeyen mülkiyet tutkusu ve sınır tanımayan kapitalist sermaye, demokrasi değil egemenlik peşinde koşar. Kapitalizmin diplomalı uşakları, serbest piyasa ekonomisinin ve rekabetin bir fırsat yarattığını savunurlar. Ama piyasa ekonomisinin yalnızca sermaye sahipleri için fırsat olduğunu, işçiler için sömürü ve baskı anlamına geldiğini gizlerler. Bir avuç insanın zenginliğin, çoğunluğun yoksulluğu üzerinde yükseldiğini görmezlikten gelirler. **'Bırakınız yapsınlar'** dü-

şüncesinin yalnızca sermayeye gelişme özgürlüğü tanıdığını reddederler. **'Gemisini kurtaran kaptandır'** saftasını gündemde tutmaya çalışırlar.

Kapitalist sistemin mantığına göre sermaye biriktirmek ve maddi zenginliğe ulaşmak için her araç mübahtır. Sermaye birikimi önündeki tüm engelleri yıkmak ister. Dolayısıyla eşitlik, dayanışma ve paylaşma gibi duyguları bir kenara iter. Kapitalizm, insanı ve onun 'özgür faaliyeti'ni amaç olarak görmez. İnsanı ve emeği araç konumuna indirger. Acımasızlık, çıkarıcılık ve başkalarının sırtından geçinmek, kapitalizmin temel ilkesidir.

Kapitalizmin diplomalı uşaklarına göre kapitalizmde üretim, sömürüye değil servetin yaratılmasına dayanır. Burjuvazinin borazancı ideologları, emeğin sadece olumlu yanına dikkat çekerler ama olumsuz yanına gözlerini kapatırlar. Emeğin zenginlik yarattığını görürler, ama emekçinin yabancılaştığını, kendi yarattığı zenginlikten yararlanamadığını görmezler. **'Emek zenginler için harikalar, ama işçi için yoksulluk üretir. Zenginler için saraylar yaratır, ama işçiler için inler yaratır.'**(Marx, 1844 El yazmaları, s.169)

Liboş ideologlar, kapitalizmde bireyin özgür olduğunu savunurlar. Oysa kapitalizmde işçi bedensel olarak bağımsızdır, ama zihinsel açıdan köledir. Kapitalizmdeki birey konusunda Marks şunları yazmıştı:

"Modern dünyada her birey, aynı zamanda hem köle hem de topluluk üyesidir. Ama burjuva toplumun köleliği, görünüşte en büyük özgürlüğü oluşturur. Çünkü birey, kendi yaşamının, örneğin mülkiyet, sanayi, din vb. gibi kendisine yabancılaştırılmış öğelerinin anarşik hareketini kendi öz özgürlüğü ola-